

[Per Federspiel.]

og en forhandling må have et forhandlingsgrundlag. Der må være noget, som den ene kan give og den anden modtage. Intet, som EFTA kan give fællesmarkedet, vil kunne løse den deling, som bringer større og større ulykker i det europæiske handelsforhold, og det er derfor ganske nødvendigt, at vi her i landet tager stilling til, hvad vort endelige mål er. Det er ikke tilstrækkeligt at sige, at vi vil have en bred europæisk handelsordning. Vi må tage stilling til de muligheder, der foreligger, og det er enten en udvidelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab eller simpelt hen dette, at vi arbejder hver for sig.

Vi er jo i dette land stadig afhængige af vor landbrugseksport. Vi har set også inden for EFTA grove misbrug. EFTA-traktaten kræver forholdsregler mod dumping af landbrugsvarer fra lande udefra, men der er ingen bestemmelser om den konkurrence, der opstår mellem EFTA-landene ved dumping i tredjelande; det har vi set, det er påpeget fra regeringens side, der er gjort de fornødne forestillinger over for England, men samarbejdet inden for disse lande, solidariteten, er altså ikke stærkere, end at den slags ting kan ske, og det er velsagtens sket, fordi England, hvad der vel heller ikke er ganske i overensstemmelse med traktaten, har optaget den irske republik som ekstraordinært medlem af EFTA, så resultatet vel formentlig er, at det er de irske kreaturer, der eksporteres igennem EFTA til Tyskland i konkurrence med vor traditionelle eksport.

Jeg efterlyser derfor et standpunkt fra regeringens side. Regeringen kender vort standpunkt, og jeg tror, at en standpunkt-tagen er nødvendig, hvis regeringen vil kunne bidrage til en videreførelse af forhandlingerne om en eller anden ordning i Europa. Det kan ikke ske ved styrkelse af EFTA, det har vi set, en forhandling med EFTA på alt andet end de rent tekniske områder afvises, og derfor bliver erklæringen om, at vi stræber efter både et økonomisk og et politisk samarbejde i Europa, uden indhold, hvis man ikke er klar til også at tage de politiske konsekvenser. Er det meningen, at det politiske samarbejde efter regeringens opfattelse alene skal koncentrerer inden for EFTA? Har man ikke

Europarådet som det naturlige organ, men som man ikke bruger?

Se, hele dette område er noget, hvor både erhvervslivet, befolkningen og det høje ting kræver en vejledning i, hvad regeringens hensigter er. Erhvervene kan ikke til stadighed vente på, at den danske stillingtagen til vor endelige europæiske politik afventer snart det ene, snart det andet spørgsmåls løsning. Der vil ustandselig opstå spørgsmål både inden for fællesmarkedet og inden for andre områder. Men som en rent praktisk foranstaltning vil jeg stille det forslag til udenrigsministeren, at der ganske på samme måde, som vi har et sagkyndigt udvalg om nedrustningssagen, af udenrigsministeren nedsættes et lignende sagkyndigt udvalg — det behøver ikke at være noget stort apparat — eventuelt med deltagelse af medlemmer af tinget, til simpelt hen at sammenfatte det væld af oplysninger, det væld af materiale, som almindelige dødelige ikke kan overskue, således at der fra tid til anden kan gives befolkningen en oversigt over, hvordan hele dette europæiske spørgsmål ligger, således at også dette kan indtages på en velinformeret og nyttig måde i den politiske debat og ikke stadig være genstand for ganske spredte diskussioner om enkeltstående emner.

Poul Møller: Det er jo helt givet, at folketingets debat i dag om udenrigspolitiske spørgsmål først og fremmest vil være optaget af de konflikter, der præger verdenspolitikken. Men inden man ud fra disse konflikters antal og betydning anlægger en for pessimistisk verdenspolitisk vurdering, synes jeg, der kan være grund til at sige, at vi vel aldrig i menneskehedens historie har oplevet en tid, hvor der ikke har været mange konflikter ud over den ganske klode. Det er nu engang noget, som vi ikke kan regne med forsvinder sådan lige med det samme. Vi må naturligvis erkende, at med den udvikling, der er sket i militærteknikken, f. eks. med hensyn til atomvåben, er konflikter blevet farligere for hele verden, end de var i gamle dage. Men til gengæld må vi også forstå, at disse konflikter er udsprunget af en udvikling, som er ganske enestående i verdenshistorien. Igennem de sidste 20 år har verdensbilledet ændret sig mere, end det